

Příběh sněhové vločky

Alena Nesrovnalová, 8. A (3. místo)

Daleko a hoodně vysoko odsud se spousta malých vloček mačkala v obrovském mraku. Čekalo se už jen na to, až se čím dál větší mrak prostě neudrží, roztrhne a všechny vločky začnou pomalu padat k zemi. A to se také stalo. Jak padaly a padaly, spousta z nich nedopadla ani na zem. Často spadly do obrovských stromů nebo na červené střechy. Některé spadly na chodník, jiné se přilepily na pneumatiky aut. Jedna taková vločka si jen tak letěla a přemýšlela, jaký osud čeká právě na ni.

Mezitím ji vítr odvál nad malinkaté městečko. Už z té výšky slyšela nádhernou hudbu. To budou určitě ty koledy, pomyslela si. Také toho hodně viděla – spoustu opozdílů, kteří ještě nakupovali dárky, zasněžená náměstíčka a také domečky, spoustu domečků, každý s rozsvícenými okýnky.

Dnešní večer jistě nikdo nepůjde spát dřív. Byl totiž Štědrý večer. Vločku vítr snesl ještě níž a připlácl na okno bílého zahradního domku. Odsud vločka viděla dění v místnosti jako na dlani. Okno patřilo pokojíku drobné holčičky, která popíjela kakao a zasněně hleděla z okna někam do dále. Najednou očima zaostřila na vločku. Ta na ni mrkla, i když vlastně nevěděla, jestli to vločky umí a jestli si toho děvčátko vůbec všimlo. Pak se stalo něco divného, holčička jako by si toho všimla, otevřela okno a opatrně uchopila vločku do ruky. A je to tady, pomyslela si vločka, připravená na svůj konec. Pak se ale stalo něco divnějšího, vločka byla stále vločkou a ne nějakou louží, vůbec neroztála.

A to už holčička zavírala okno a vločku položila na stolek před sebou. Chvíli na sebe koukaly a pak se smály a ve stejnou chvíli si pomyslely: Dnešek je velmi výjimečný, je totiž Štědrý den.